

Taliprtka jede teď v tom roztomilým módu a tak já nasssssáááááááááááá tu atmosféru, kdy ona má zájem a dělá věci tak, jako kdyby byla normální pes. A raduju se z úplně pitomejch detailů, který by mě fakt v životě nenapadly, že bych se z nich mohla radovat. Jeden z nich nastal teď v neděli po příjezdu z chalupy. Zatímco jindy by to vypadalo následovně: zastavíte, otvíráte kufr a říkáte povel zůstaň a dáváte si pozor, aby ho bylo skutečně uposlechnuto a ten zadek flekatej se přišpendlil zpátky na pelech (Zaplať psíbůch už jsou pryč ty doby, kdy se procedila milimetrovou dírou z kufru tak, že vám vyrazila kapotu z ruky, dala vám tou kapotou zespodu do čelistí a vzala kramle - teď nepřeháním ani v nejmenším, byl to vždycky fakt adrenalin a ještě větší adrenalin to býval po příjezdu na chalupu, moje dva prsty, který jsou už definitivně od ní zhmožděný, by mohly vyprávět, jak bolí, když vás usmaží na vodítku, které tím pádem ani v tomhle případě nic moc neřeší.) No ale! Teď teda zastavíte, otevřete ten kufr a..... tam se sedí. Prostě sedí a sedí. Ehe? Sedí? Jak to? No tak jo, jo, dobrý teda. Jdem vynášet tu hromadu věcí z auta. "Tak pote ven pejsky, pote!" Oba vyskočí a JDOU!! si čuchat před barák. "Vidiš to?????" ptám se drahé půle. Ta enem udiveně pokrčí ramenama, popadne batohy a míří ke vchodovým dveřím. Já jej tak, jak poslušná žena činí vždy □ □ , následuju s pytlem zeleniny a čímsi dalším v rukouch k tomu. Ještě než dojdu nahoru na podestu, tak Tali už tam je!???? Ehe?? Rumíček nás doběhne a oba se vyšmrdolej s náma po schodišti k bytu. Prskneme věci do bytu a zatímco jindy bych ohařiska utřela a dala domů, neb by nebylo jistoty, zdaliž Tali nezneužije situace k výrobě nějaký tý hovadiny, tak dneska, k páníkovu údivu, se zase všichni hromadně vracíme dolů k autu. S normálním psem naprosto běžná věc, jasný. No, nic světobornýho, chápu. Jen nosíte věci z auta sem a tam a pes chodí s vámi. Jenže Tali by za běžný situace stopro, ale stopro vypálila kupříkladu někam sbírat něco. A vy byste to museli řešit. A to se s plnejma rukama blbě dělá, že jo. A psovi to dává prostor k tomu, aby si dělal co chce. A to je to poslední, co zase chcete vy. Takže, doposud jsme to takhle halt nedělali.

No jo, jenže.... teď je to trochu jinak, že jo? Takže tramtadadááá tancuje si Taliprtka zvesela po schodech dolů a hopíkává tam spolu s Rumoušem, že se ještě jde zase ven. Čímž se trochu - nechtěně - motáme sousedovi, který v naprostý tichosti sešel ty schody za náma a já o něm nevím. Omluvuju se a snažím se ty dva pomatence vykýblovat tak, abychom se motat přestali. Když se mi podaří nasměrovat Tali do strany, vleze Rumouš, jouda jeden, sousedovi pod nohy přesně v momentě, kdy ten otvírá dveře do vestibulu. Uuuhu, omlouvám se hluboce, hluboce, nejhloubš. Naštěstí soused jest vlídný. A taky mladý a pružný, takže to ustál.

Vyjdeme ven, já k autu a ti dva si zase čuchat na plácek před domem. Oba. Oooooba, oba, oba a ještě jednou oba. Jsou prostě tam a čuchají si. Pak přišňafe Andryšek. To je jork naší invalidní sousedky. Slečna je malá, pohybuje se prostorem pomocí dětského invalidního vozíku o který je opřena. Ve tmě to i na ty nejhodnější psy zpravidla nepůsobí dobře a tak si zablafou, než zjistí, o co jde. I moje přehodná Bubi, takhle vozíčku kdysi párkrát vyhrožovala, než se důkladně poseznamovala. Stejně tak Tali. Viděla tuhle dvojici zatím jen jednou a za světla a vyváděla jak prokopnutá. Teď hele to nebyla vona asi vůbec, nemohla to bejt vona, to byl nákej jinej pes úplně. Klidně minula Andrease a šla pomalu k vozíku. Ne pomalu-ostražité, napnutě. Napětí tam nebylo vůbec. Šla pomalu-decentně. Došla až ke slečně a moc hezky, hrozně moc hezky jí pomaličku a v klidu očuchala tu její malou ruku, kterou jí ona natáhla přes hranu vozíčku a ofuněla jí oči, které mají tak ve stejné výšce. Byl to myslím jeden z nejhezčích momentů, který jsem s ní zažila.

Vynesli jsme druhou várku krámů z auta a ještě jednou jsme zase všichni vyšli ven. Hele tomu prostě nebudete věřit, že já se z takovýhle blbinky radovala, ale radovala. Protože doteď jsem se s ní takhle normálně prostě pohybovat nemohla, furt se muselo něco jistit, a teď jsem najednou dostala možnost fungovat se psem chvíli tak nějak normálně. To se nedá popsat, jak moc fajn pocit to je, pokud to nemáte s čím srovnat. No takže tak jako by o nic nešlo, jsme zase došli k autu, ti dva se ještě vyčůrali, já vzala poslední várku a Brtník jel zaparkovat. A já, bez obav z toho, že budu někde honit stádo flekůch, jsem se se psy po boku vrátila dom a usmívala se. A víte proč? Protože to potrhálo se radovalo taky. Fakt, nekecám. Ona si to totiž taky užívala. Zcela viditelně. Tu možnost běhat sem a tam a zasejc zpátky a znovu ven. Bylo to prima pro nás obě.

A druhý den ráno mi taky přichystalo jednu milou drobnůstku. Drobnůstku, ale trochu významnějšího charakteru. Šly jsme si tak hezky venčivě spolu, Tališová se šmrdolila vedle mě a dbala těch pár pokynů, kterých bylo potřeba. Jako, že do tý silnice FAKT NE! Protože.... "Tam jezděj auta, víš? A nejen auta, taky motorcky tam jezděj, autobusy taky. No a ešče tramvaje. A to šécko by tě, milá Talinko, mohlo přežvejknout a to by se ti asi nelíbilo...." hovořila jsem k Tali následně (K velkému údivu týpka, co procházel kolem. Nicméně se mu ani trochu nedivím. Tyhle naše Talihovory jsou prostě padlý na hlavu, jenže já zkrátka na ní musím mluvit, no. Může bejt rád, že mě ještě neslyšel, jak jí zpívám ☺ .) a ona řapala vedle mě a s hlavou nakroucenou na stranu poslouchala přednášku na téma bezpečnost silničního provozu v Talipodání ☺ ☺ . U Talibufíku se na mě podívala, rozeběhla se tam a..... se

vrátila. Po pochvale běžela dolů, že půjde k rybníčku.

Enemže dneska jsem neměla prostor na to, sušit jí následně ten uráčanej pupek, páč by stopro do tý vody zalezla. Tak jsem jen dolů zavolala, že já tam nejdůůůů a tady demééé. Zastavila se, koukla na mě a já rozpřáhla ruce. Tři - dva - jedna a - joooooooooooooooooooooooooooo letíííííí a zastaví se o mou maličkost. Ejch, to je krása. Dojdeme k našemu domu a ona utíká napřed ke schodům. Tam se ale zastaví a kouká na mě. A čeká co řeknu, čeká co bude dál. Eeeehe? Ona čeká na pokyn??? No to mě podržte. To jsou mi dneska věci teda.

No ale ještě máme čas, tak půjdeme na chvíli ke hřišti. Juchajdáá, hópne si Tali do vzduchu a šupajdí vpřed. A šupajdí směr stanoviště holubů na rohu vedlejšího paneláku. No tak uvidíme, co z toho vzejde, protože já, JÁ! ani nepípnu a jdu se zašít za zábradlí. A je na tobě, ty hroudě flekatá, co budeš chtít dělat. Hele a to byste vůbec neuvěřili. Ještě nestačím úplně zajet za to zábradlí a aniž bych na sebe jakkoliv upozorňovala, tak Tali přeruší svoje plížení směr dům holubí a vypálí mě stíhat. JOOOO!! Dala přednost tomu, že mě půjde ulovit, před tím, že by šla šmejdit na holubí plácek. JUUUUCHAJDÁÁÁÁÁ raduju se teď pro změnu zase já!

To je tak krásnej pocit. Tak moc krásnej. Že se ona sama rozhodla, že je lepší si jít hrát na babu, než jít tam, kam měla původně naplánováno. Byla to jen a jen její vůle, já nedala jeden jedinej impuls, mohla si dělat to, co chtěla. A ona si vybrala tohle. Takovej malej detail a jak vám mně to ráno rozjasnil! A tak tímto prosím psího boha - jen houšť takovýchle malých ale důležitých detailů, jen houšť. To si nechám líbit.

P.S. A protože je to krůta pošahaná, tak vám měla takovou radost z toho, jak si to dobře rozhodla a ešče mě navíc ulovila, že..... musela, prostě musela běžet tam, kam neměla. Letěla s ucpanejma ušima.... aby doběhla na konec a tam to otočila a běžela zasejč zpátky. S mezizastávkou u nocujícího bezdřáka pod balkonem. Takhle pitomá vona prostě zkrátka je. Má radost, že se jí něco povedlo, tak jde vytvořit nějakou zlotřilost. Asi aby to bylo Jing a Jang, takový vyvážený nějak □. Naštěstí tam tentokrát žádná ryba nebyla a ona se navíc přikohátala hnedle ke mně, takže jí bylo odpuštěno.